

Arrest

nr. 315 812 van 31 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANGENECHTEN
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2024.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1781 legt de eed af en tolkt Tigre

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP legt uit waarom de betekening is mislopen en waardoor het beroep zgnd laattijdig is. Ze is nl. dakloos en dus aangewezen op het adres van het CGVS voor haar post. Dit heeft ze op regelmatige basis gecheckt, net als het tijdig doorgeven van de tussenkomst van haar advocaat. Haar advocaat heeft haar administratief dossier opgevraagd (openbaarheid van bestuur) en diende vast te stellen dat zich slechts 7 van de 10 intussen door het CGVS genomen beslissingen in dit AD bevinden, evenwel zonder de bestreden beslissing. De beslissing dateert van 6 mei '24, het AD werd haar advocaat toegestuurd op 13 mei '24, evenwel zonder de bestreden beslissing (supra). De druk wordt zo tenvolle ten onrechte op de schouders van VzP gelegd. Ze heeft haar beroep effectief op 22 mei '24 ingediend terwijl de bestreden beslissing zich nog niet in het AD bevond op 15 mei '24 waardoor de tijdigheid dient aangenomen.

Ze pleit dan ook ten gronde en legt haar complexe nationaliteitssituatie uit als deel uitmakend van de Eritrese gemeenschap verblijvend in Soedan. Haar zussen hebben het handiger gespeeld via interview bij het UNHCR en gebruikmakend van hun Arabisch met Soedanees accent. Haar broer blijkt wel degelijk de Eritrese nationaliteit te hebben, dit blijkt uit zijn ID. Zelf wil zij de nodige tijd te krijgen om twijfel dienaangaande weg te nemen. Haar 1ste VIB dateert van 2016, intussen is er veel geëvolueerd, temeer de brutale burgeroorlog in Soedan sinds 2 jaar. Dit alles is niet opnieuw geanalyseerd en ze vraagt haar dossier terug te sturen naar het CGVS.”

5. Verzoekers argumentatie ter zitting doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op de in de beschikking van 30 juli 2024 gedane vaststelling dat zijn beroep onontvankelijk is wegens laattijdigheid.

5.1. Beroepstermijn

Het betreft *in casu* verzoekers tiende verzoek om internationale bescherming in België, ingediend op 10 april 2024.

Op 6 mei 2024 heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dit volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De beroepstermijn tegen die beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” bedraagt, overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, 10 dagen.

Die termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

5.2. Kennisgeving

Artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, (...) elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs”*.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van huidig (negende) volgend verzoek om internationale bescherming, conform artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, woonplaats heeft gekozen op het Commissariaat-generaal (zie administratief dossier 10de VIB, map 6 'inventaris + documenten DVZ').

De woonplaatskeuze op het Commissariaat-generaal wordt niet betwist, doch ter zitting bevestigd.

Aangezien verzoeker op het adres van het CGVS woonplaatskeuze deed, diende de kennisgeving bij aangetekende brief derhalve op dat adres te gebeuren, zoals correct is gebeurd.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande en de gegevens in het administratief dossier, niet worden gevolgd in zijn argumentatie in het verzoekschrift dat de betekening van de bestreden beslissing niet aan een door hem zelf gekozen woonplaats of een verblijfplaats uitgevoerd werd. Dit strookt niet met de beschikbare informatie en mist aldus feitelijke grondslag en ernst.

De bestreden beslissing werd, op 8 mei 2024, (wel degelijk) op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend verstuurd naar de door de verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats op de zetel van het CGVS, zo blijkt uit de gegevens in het dossier (AD 10de VIB, stuk 1, 'Bewijs aangetekende zending beslissing' en stuk 2 'kennisgeving van de beslissing').

5.3. Laattijdigheid beroep

5.3.1. Een geldige kennisgeving, zoals *in casu*, doet de beroepstermijn ingaan, welke hier 10 dagen bedraagt zoals hoger opgemerkt.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat doordat geen kopie van de bestreden beslissing aan zijn advocaat zou zijn overgemaakt en de bestreden beslissing niet aan het administratief dossier zou zijn toegevoegd, de beroepstermijn niet zou zijn begonnen te lopen.

Niet alleen houden deze zaken geen verband met de effectieve en rechtsgeldige kennisgeving van de bestreden beslissing op het CGVS waar verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming woonplaats heeft gekozen, waardoor het er los van staat en dit geen impact heeft op het effectief ingaan van de beroepstermijn, bovendien blijkt daarnaast uit (een eenvoudig nazicht van) het administratief dossier dat de bestreden beslissing zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt alsook dat er wel een kopie van de bestreden beslissing per gewone brief naar (het kantooradres van) verzoekers advocaat werd verstuurd (zie administratief dossier 10de VIB, stuk 2 'kennisgeving beslissing').

De Raad herhaalt en benadrukt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing wel (degelijk) rechtsgeldig gebeurde en dit de beroepstermijn deed ingaan.

De Raad stipt nog aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde: *“Voorts zouden de beslissingen met betrekking tot deze verzoekers, indien de kennisgeving aan de zetel van deze autoriteit de gestelde beroepstermijnen voor deze beslissingen niet deed ingaan, zonder tijdsbeperking in rechte kunnen worden betwist, en zelfs nooit definitief worden, waardoor de bevoegde nationale autoriteiten niet de noodzakelijke gevolgen zouden kunnen verbinden aan negatieve beslissingen over onder meer het verblijf van de betrokken verzoekers.”*

5.3.2. De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief, zoals *in casu*, steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst” (artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). Er ligt geen dergelijk tegenbewijs voor.

Op 8 mei 2024 werd de aangetekende brief met de bestreden beslissing aan de post overhandigd (AD 10de VIB, stuk 1).

Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, was dinsdag 14 mei 2024 de eerste dag van de beroepstermijn -donderdag 9 mei 2024 was Hemelvaartsdag en dus geen werkdag-, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, donderdag 23 mei 2024 de vervaldag was.

Verzoeker had aldus tot en met donderdag 23 mei 2024 tijd om beroep in te dienen.

Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 29 mei 2024, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn.

Verzoekers argument ter zitting dat hij zijn beroep effectief op 22 mei 2024 heeft ingediend, mist feitelijke grondslag. Uit het dossier blijkt immers dat het verzoekschrift pas een week later, op 29 mei 2024, op voormelde wijze werd ingediend.

5.4. Overmacht

De Raad benadrukt dat de termijn vervat in artikel 39/57, § 1 van openbare orde is en aldus strikt moet worden toegepast.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er *in casu* sprake zou zijn van overmacht.

Er wordt herhaald en benadrukt dat verzoeker in het kader van zijn huidig tiende verzoek om internationale bescherming woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres van het CGVS. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn woonplaatskeuze en het organiseren van zijn post.

Wat betreft de uitleg ter zitting van verzoeker dat hij dakloos is en dus aangewezen is op het adres van het CGVS voor zijn post, benadrukt de Raad dat verzoeker in het kader van zijn huidige tiende verzoek om internationale bescherming -waardoor wordt aangenomen dat hij goed vertrouwd is met de procedure in België en het belang van de woonplaatskeuze- zelf ervoor heeft gekozen om in het kader van huidig volgend verzoek woonplaatskeuze op het CGVS te doen. Het stond hem bovendien vrij om elders woonplaats te kiezen, zoals bijvoorbeeld bij zijn advocaat.

Het is de verantwoordelijkheid van verzoeker om, aangezien hij daar woonplaatskeuze deed, tijdig na te gaan of er voor hem correspondentie is toegekomen.

Uit het dossier blijkt dat het voor verzoeker mogelijk was om zich (fysiek) naar het CGVS te begeven. Dit blijkt uit het feit dat hij er op 22 mei 2024, daags dus voor de laatste dag van de beroepstermijn, de bestreden beslissing ging afhalen (zie administratief dossier 10de VIB, document afhaling op het CGVS gevoegd aan stuk 2 'kennisgeving van beslissing'). Verzoeker erkent en bevestigt ter zitting dat hij hiertoe in staat was. Zo stelt hij op regelmatige basis zijn post te hebben gecheckt, net als tijdig de tussenkomst van zijn advocaat te hebben doorgegeven.

Dat, zoals deze ter zitting betoogt, verzoekers advocaat na het door het CGVS aangetekend versturen, -alsook het per gewone brief naar het kantooradres van de advocaat- van de bestreden beslissing van 6 mei 2024 het administratief dossier heeft opgevraagd en hierbij vaststelde dat slechts 7 van de intussen 10 (in evenveel beschermingsverzoeken) door het CGVS genomen negatieve beslissingen zich in het administratief dossier bevinden en de thans bestreden beslissing ontbrak, staat geheel los van en heeft geen enkele impact op de rechtsgeldigheid van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing, waarbij wordt herhaald en benadrukt dat die geldige kennisgeving de beroepstermijn doet ingaan. Deze argumentatie is dan ook geenszins van aard afbreuk te doen aan en een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

Indien, zoals verzoekers advocaat aanvoert, het administratief dossier hem werd toegestuurd op 13 mei 2024, doch dit zonder de bestreden beslissing, heeft dit geen enkel gevolg voor de rechtsgeldigheid van de kennisgeving van de bestreden beslissing en het ingaan van de beroepstermijn. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij het tegendeel voorhoudt.

Overigens stond voormelde door verzoeker(s) advocaat) geschetste gang van zaken er niet aan in de weg dat verzoeker en/of zijn raadsman het ontbreken van (die) bepaalde documenten konden aankaarten bij het CGVS. Het administratief dossier bevat geen aanwijzing dat dit spoedig werd gedaan. Uit het administratief dossier blijkt louter dat op 24 mei 2024, een tijdje later dus, verzoekers advocaat het CGVS een mail stuurde met volgende mededeling: *"Beste, Ik heb begrepen dat mijn cliënt op 6 mei 2024 een negatieve beslissing heeft gekregen. Mag ik u vragen waarom ik hier geen kopie van heb ontvangen, ondanks dat ik mijn interventie heb doorgegeven? Zou het mogelijk zijn om mij de beslissing en zijn administratief dossier zo snel*

mogelijk over te maken, gelet op de korte beroepstermijn?" (zie AD tiende VIB, stuk 1.1. 'Aanvraagformulier kopieën').

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat er geen rechtsgeldige kennisgeving van de bestreden beslissing zou zijn gebeurd, noch dat er sprake zou zijn van een overmachtssituatie die hem buiten zijn wil om verhinderd zou hebben om tijdig kennis te nemen van de bestreden beslissing.

5.5. De Raad voegt hieraan toe dat het Hof van Justitie in een gelijkaardige situatie zoals *in casu*, bij het hoger al aangehaalde arrest van 9 september 2020 in de zaak C-651/19, JP tegen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als volgt heeft geantwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag:

"Artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen tegen de achtergrond van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling van een lidstaat die voor het beroep tegen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming voorziet in een vervaltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, ook wanneer de betrokken verzoeker in deze lidstaat geen woonplaats heeft gekozen en de kennisgeving geschiedt aan de zetel van de nationale autoriteit die bevoegd is voor de behandeling van deze verzoeken, op voorwaarde dat, ten eerste, deze verzoekers ervan op de hoogte worden gebracht dat zij, bij gebreke van woonplaatskeuze met het oog op de kennisgeving van de beslissing over hun verzoek, zullen worden geacht hiertoe woonplaats te hebben gekozen op de zetel van deze nationale autoriteit, ten tweede, de voorwaarden voor de toegang van deze verzoekers tot deze zetel de ontvangst van de hen betreffende beslissingen niet uiterst moeilijk maken, ten derde, wordt verzekerd dat aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn daadwerkelijke toegang hebben tot de procedurele waarborgen die het Unierecht hun toekent, en, ten vierde, het gelijkwaardigheidsbeginsel wordt geëerbiedigd. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling aan deze vereisten voldoet."

In casu is aan die door het Hof genoemde voorwaarden voldaan:

1) verzoeker is ontegensprekelijk op de hoogte van zijn woonplaatskeuze op het CGVS, zo blijkt duidelijk uit de gegevens in het rechtsplegingdossier alsook uit het betoog ter terechtzitting;

2) verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de toegangsvoorwaarden tot de zetel van het CGVS de ontvangst van de bestreden beslissing voor hem uiterst moeilijk maken. Uit de gegevens in het dossier blijkt daarentegen dat hij er (fysiek) effectief toegang toe had;

3) verzoeker had en heeft nog steeds effectief toegang tot de procedurele waarborgen die het Unierecht voorziet. Zo beschikt hij over een raadsman bij de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Hij geniet kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging door een advocaat, zoals o.a. blijkt uit het indienen van het thans voorliggende verzoekschrift. De mogelijkheid tot kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, alsook toegang tot een juridisch adviseur, is aldus voorzien en verzoeker maakt hiervan gebruik;

4) verzoeker toont geen schending van het gelijkwaardigheidsbeginsel aan vermits de bestreden beslissing een beslissing is die ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht en de kennisgeving van dergelijke beslissing kan geschieden op de gekozen woonplaats, hetgeen overigens niet enkel geldt in asielzaken (zie *mutatis mutandis* RvS 26 januari 2023, nr. X).

Aan de door het Hof van Justitie in voormelde rechtspraak gestelde voorwaarden is aldus voldaan.

Het Hof wees er in het arrest o.a. nog op dat *"een nationale regeling als aan de orde in het hoofdgeding, zoals de Belgische regering in haar schriftelijke opmerkingen heeft vermeld, verzoekers die de bevoegde autoriteiten geen betrouwbaar postadres kunnen geven de mogelijkheid om dit grote ongemak te verhelpen doordat hun een wettelijk mechanisme wordt geboden dat het mogelijk maakt dat hen betreffende beslissingen, oproepingen en andere verzoeken om inlichtingen hun op een veilige plaats, waar zij in beginsel al zijn geweest, ter beschikking worden gesteld. Vanuit dit oogpunt maakt een dergelijke regeling het deze verzoekers gemakkelijker om hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uit te oefenen en draagt deze bij tot de eerbiediging van hun recht van verweer"*.

Zoals het Hof aangeeft, betreffen de kantoren van het CGVS een veilige plaats waar verzoeker al meermaals en zelfs veelvuldig is geweest en dus zeer goed mee vertrouwd is.

5.6. Nu geen overmacht is aangetoond en niet wordt weerlegd dat de kennisgeving rechtsgeldig geschiedde en de datum van kennisgeving 8 mei 2024 is, handhaaft de Raad de vaststelling in de beschikking dat het door verzoeker op 29 mei 2024 ingediende verzoekschrift laattijdig is en dus onontvankelijk is *ratione temporis*.

Om die reden is het pleidooi van (de advocaat van) verzoeker ter zitting waar/in die mate hij de zaak ten gronde bepleit niet dienstig. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (*cf.* RvS 18 juni 2004, nr. X).

6. Er wordt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 juli 2024 opgenomen grond. Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS